

200706250/1.

Datum uitspraak: 2 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/40725 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Almelo, van 20 augustus 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 augustus 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 augustus 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

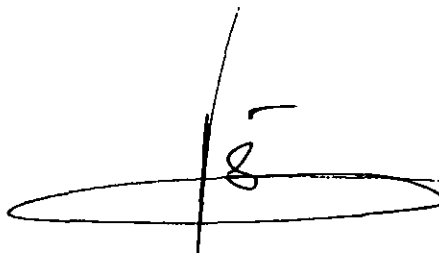
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 2 november 2007

282-523.

Verzonden: 2 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 06/40725 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
burger van Oezbekistan,
IND dossiernummer 0403.03.0334,
eiser,
gemachtigde: mr. A.H. Hekman, advocaat te Utrecht;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE
voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. M. Buisman, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 15 juli 2004 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning zoals bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Op 13 juli 2006 heeft verweerder het voornemen tot afwijzing van de aanvraag bekend gemaakt. Bij brief van 9 augustus 2006 heeft eiser hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluit van 16 augustus 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 23 augustus 2006 is daartegen beroep ingesteld. Dit beroep is aangevuld bij brief van 22 september 2006. Op 19 juni 2007 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 17 juli 2007 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. Ter zitting was een tolk aanwezig.

2. Overwegingen

Eiser is afkomstig uit Oezbekistan en werkte aldaar als trambestuurder. Op 28 maart 2000 reed eiser in die functie iemand aan. De persoon overleed. Eiser werd aangehouden, vrijgelaten, maar zowel gedurende het onderzoek als daarna herhaaldelijk afgeperst door diverse politiefunctionarissen. Op 16 mei 2000 werd eiser gevangen gezet, op 22 juni 2000

Zaaknummer: Awb 06/40725 BEPTDN/BE

blad 2

veroordeeld voor drie jaar gevangenisstraf en, nadat hem op 1 september 2000 amnestie was verleend, op 6 oktober 2000 vrijgelaten, na betaling van een som geld. Nadien werd eiser wederom afgeperst door politiefunctionarissen alsmede door familie van het slachtoffer. Eiser werd met de dood bedreigd en zowel hij als zijn zoon werden aangereden. De hiertegen ingeroepen bescherming van de autoriteiten slaagde niet. Eiser heeft zich onttrokken aan de problemen door naar Kazachstan te gaan, maar is, door problemen die hij, tijdens perioden dat hij tijdelijk in Oezbekistan verbleef, alsmede zijn familie bleef ondervinden, op 31 januari 2004 gevlucht om op 15 juli 2004, na voor de tweede keer te zijn aangetroffen in Nederland, asiel aan te vragen.

Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting is in geschil de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers relaas niet leidt tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel c, Vw 2000 en daarbij mede heeft kunnen betrekken dat eiser niet in het bezit is van documenten betreffende zijn identiteit, nationaliteit en reisroute en zich niet onverwijld heeft gemeld.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Verweerder heeft zich eerst op het standpunt gesteld dat eiser zich niet onverwijld heeft gemeld als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, Vw 2000. Verweerder acht daartoe redengevend dat eiser geen verschoonbare reden heeft waarom hij eerst op 15 juli 2004 asiel heeft gevraagd, nadat hij voor de tweede keer was aangetroffen, terwijl hij Nederland reeds op 31 januari 2004 is ingereisd, gelet waarop het vermoeden bestaat dat zijn inreis niet werd ingegeven door asielrelevante redenen.

Voorts heeft verweerder gesteld dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter staving van zijn identiteit, nationaliteit en de reisroute als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000. Verweerder acht voor het toerekenbaar ontbreken van documenten aangaande eisers identiteit en nationaliteit van belang dat eiser een alias heeft opgegeven en hij weliswaar een kopie van twee bladzijden van zijn eigen en tijdens de reis gebruikte paspoort heeft overgelegd, maar niet het paspoort zelf. De omstandigheid dat hij dit aan de reisagent heeft afgegeven komt volgens verweerder voor rekening van eiser. Verweerder acht voor het toerekenbaar ontbreken van reisdocumenten van belang dat hij geen grensoverschrijdingsdocument kan overleggen noch andere reisbewijzen, hetgeen gelet op de wijze waarop hij naar Nederland is gereisd wel van hem kan en mag worden verwacht.

In hetgeen eiser heeft aangevoerd ziet de rechtbank geen grond dat verweerder zich niet in redelijkheid op vorenstaand standpunt heeft mogen stellen. Dat hij niet bekend is met de procedurevoorschriften hier te lande kan, zoals verweerder ook al heeft gesteld, niet als verschoonbare reden voor het niet onverwijld melden worden aangemerkt. Voorts treft de stelling van eiser dat verweerder simpel met de hulp van de kopieën van het paspoort eisers identiteit en nationaliteit na kan gaan, geen doel, nu het in beginsel aan eiser is om documenten, en in dit geval zijn paspoort, te overleggen. De bewijslast ligt in beginsel bij de vreemdeling. In dit kader heeft verweerder ook kunnen stellen dat van eiser mag worden verwacht dat hij reisbescheiden overlegt die hij tijdens de reis heeft verkregen.

Zaaknummer: Awb 06/40725 BEPTDN/BE

blad 3

Eiser heeft in beroep alsnog het tijdens de reis gebruikte paspoort overgelegd alsmede een bewijs van de politie. Gesteld en gebleken is dat deze stukken niet binnen de in artikel 8:58 Awb gestelde termijn van tien dagen zijn ontvangen. Ter zitting heeft verweerder verklaard geen bezwaar te hebben tegen het inbrengen van die stukken. Onder deze omstandigheden worden de overgelegde documenten meegenomen bij de beoordeling. De documenten kunnen echter niet leiden tot en ander oordeel dan hiervoor is overwogen. Nog daargelaten dat de overgelegde documenten afschriften zijn, waarmee de authenticiteit van de originelen niet kan worden beoordeeld en waarvan bovendien geen vertaling is overgelegd, blijft staan dat in beginsel van een vreemdeling wordt verwacht dat hij documenten omtrent zijn identiteit, nationaliteit en reisroute reeds bij de aanvraag overlegt. Gelet hierop blijft staan dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd en zich niet onverwijld heeft gemeld.

De rechtbank stelt naar aanleiding van het bestreden besluit en de daarin ingelaste overwegingen uit het voornemen vast dat verweerder vervolgens heeft getoetst in hoeverre eiser, uitgaande van zijn de gestelde feiten en de aan de feiten ontleende vermoedens (het asielrelaas), in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 Vw 2000. De rechtbank concludeert hieruit dat verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat ondanks het bestaan van de hiervoor genoemde omstandigheden van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht uitgaat en dat het asielrelaas geloofwaardig wordt geacht.

Gelet op de aard van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw 2000 vermelde omstandigheden moeten die omstandigheden betrokken worden bij de beoordeling of de door de vreemdeling in zijn relaas gestelde feiten voor waar worden aangenomen. Indien, zoals in casu, uitgegaan wordt van de door eiser gestelde feiten is naar het oordeel van de rechtbank geen plaats voor toepassing van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw 2000 bij de beoordeling of de conclusie gerechtvaardigd is dat hij gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, dan wel dat eiser bij terugkeer een risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Dit volgt ook uit bestendige jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS).

Mitsdien beperkt de rechtbank zich bij de verdere beoordeling van het beroep tot de vraag in hoeverre eiser, uitgaande van de door hem gestelde feiten, voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 in aanmerking komt.

Op grond van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
 - b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
 - c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- (...)

Met betrekking tot het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel op de a-grond van voornoemd artikel overweegt de rechtbank als volgt.

Zaaknummer: Awb 06/40725 BEPTDN/BE

blad 4

Ingevolge artikel 1, onder 1, Vw 2000 wordt onder verdragsvluchteling verstaan: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag). Ingevolge artikel 1(A)-2 Vluchtelingenverdrag worden als vluchteling aangemerkt vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waar zij gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging wegens ras, godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Vooropgesteld wordt dat de algehele situatie in Oezbekistan niet zodanig is dat asielzoekers afkomstig uit dat land in het algemeen zonder meer als vluchteling kunnen worden aangemerkt. Beslissend is derhalve de individuele situatie van eiser, gezien in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst. In dat licht zal aannemelijk moeten worden dat er met betrekking tot eiser persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die de vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin rechtvaardigen. De rechtbank is van oordeel dat eiser hierin niet is geslaagd en overweegt daartoe als volgt.

Verweerder heeft met betrekking tot de afpersing door diverse politiefunctionarissen overwogen dat het kennelijk gaat om praktijken van individuen die op eigen titel handelden met het oogmerk om zichzelf te verrijken, maar dat niet is gebleken dat de (hogere) autoriteiten hem geen bescherming kunnen of willen bieden. Dat hij niet heeft te vrezen van de autoriteiten blijkt te meer nu eiser met zijn eigen paspoort en op legale en gecontroleerde wijze is uitgereisd.

In hetgeen eiser hiertegen heeft aangevoerd ziet de rechtbank geen reden verweerder hierin niet te volgen. Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder zich onder de gegeven omstandigheden niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het kennelijk gaat om praktijken van individuen die op eigen titel handelden met het oogmerk om zichzelf te verrijken. Eiser kan hiertegen om bescherming bij de autoriteiten vragen. Zoals immers ook blijkt uit bestendige jurisprudentie van de ABRS mag van een vreemdeling in beginsel worden gevergd dat hij zich, alvorens hij zijn land van herkomst verlaat om elders bescherming te krijgen, tot de autoriteiten van dat land wendt om bescherming te krijgen. Niet in geschil is dat niet is gebleken dat de hogere autoriteiten eiser geen bescherming kunnen of willen bieden.

Met betrekking tot de gestelde bedreigingen met de dood en de pogingen tot moord tijdens de familie van het slachtoffer heeft verweerder gesteld dat niet is gebleken dat de autoriteiten eiser geen bescherming kunnen of willen bieden en dat niet valt in te zien dat eiser na de aanrijding van zijn zoon in december 2003 niet de bescherming van de autoriteiten heeft besloten in te roepen. Verweerder acht daarbij van belang dat de politie opsporing heeft gedaan naar de verantwoordelijke persoon voor de aanrijding van eisers oudste zoon, dat er een schadevergoeding is vastgesteld en uit eisers verklaringen inzake de aanrijding op 7 of 8 februari 2001 volgt dat de autoriteiten niet onwelwillend waren eiser te helpen.

Daar eiser hierover in beroep niets heeft opgemerkt kan de rechtbank zich niet uitspreken. Derhalve maakt zij verweerders overwegingen tot de hare.

Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank derhalve terecht op het standpunt gesteld dat eiser geen vluchteling is.

Voorts heeft eiser, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet aannemelijk gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te

Zaaknummer: Awb 06/40725 BEPTDN/BE

blad 5

worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Met betrekking tot hetgeen is gesteld omtrent de te verwachten problemen bij terugkeer vanwege het aanvragen van asiel hier te lande, overweegt de rechtbank als volgt. Verweerder heeft dienaangaande in het bestreden besluit overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Oezbeekse autoriteiten op de hoogte zijn van de asielaanvraag en dat eiser niet heeft te vrezen vanwege het verspreiden van laster en kritiek tegen de overheid. Verweerder neemt daarbij in aanmerking dat eiser zijn stelling dat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van de asielaanvraag niet heeft onderbouwd, dat de verklaring van zijn vrouw dat Oezbeekse overheidsfunctionarissen naar eiser op zoek zijn, niet kan worden meegenomen, nu deze informatie niet afkomstig is uit een objectieve bron en dat de algemene informatie geen betrekking heeft op eiser.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op voornoemd standpunt kunnen stellen. In beroep komt eiser enkel met algemene informatie over dat het uiten van kritiek op de Oezbeekse autoriteiten leidt tot vervolging, doch deze informatie ziet niet op eiser. Immers, in casu heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat de Oezbeekse autoriteiten op de hoogte zijn van de omstandigheid dat eiser hier te lande om bescherming heeft gevraagd.

Voorts is gesteld noch gebleken dat sprake is van zodanig al dan niet individuele klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat verlangd kan worden dat eiser terugkeert naar het land van herkomst.

Zoals volgt uit het vorenstaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel c, Vw 2000.

Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

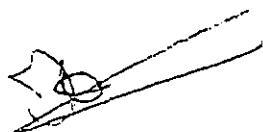
Zaaknummer: Awb 06/40725 BEPTDN/BE

blad 6

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.M.B. Elferink en in tegenwoordigheid van K.M. van der Zalm als griffier in het openbaar uitgesproken op **20 AUG 2007**

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: **20 AUG 2007**

VOOR AFSCHRIJF CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

AARTSEN HEKMAN LODDER
advocaten

Mr J.W. Aartsen
Mr A.H. Hekman
Mr P.G.M. Lodder
Mr B. Mor-Yazir
 advocaten & procureurs

Officemanager:
 Mw. M.L.C.M. van der Linden

Van Asch van Wijckskade 31-I
 3512 VR Utrecht
 Tel.: 030-2302060
 Fax.: 030-2300576
 Hekman@ahl-advocaten.nl

Utrecht, 31 augustus 2007

Inzake v / staat
 Uw kenmerk :
 Ons kenmerk : AH/20070168

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4567-C 31 AUG 2007	
ZAAKNR.	
AAN: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
 T.a.v. Afdeling bestuursrechtspraak
 Postbus 16113
2500 BC Den Haag

Tevens per fax: (070) 3651380

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op , vreemdeling van Oezbeekse nationaliteit, wonende
 te Leersum, ter zake dezer domicilie kiezende te Utrecht, Van Asch van Wijckskade 31 I (3512
 VR), ten kantore van de advocaat en procureur mr. A.H. Hekman, die verklaart door haar
 bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het instellen van het hoger beroep tegen de uitspraak van de
 rechtbank s'-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo d.d. 20 augustus 2007, met het kenmerk 06 /
 40725 en als zodanig dit hoger beroepschrift ondertekent;

dat appellant zich niet kan verenigen met de uitspraak van rechtbank 's-Gravenhage
 nevenzittingsplaats Almelo d.d. 20 augustus 2007, waarvan een afschrift hierbij wordt overge-
 legd.

appellant komt tijdig in hoger beroep van de uitspraak d.d. 20 augustus 2007 en formuleert
 daartegen de navolgende grieven;

AARTSEN HEKMAN LODDER

advocaten

Grief 1

De Rechtbank Almelo overweegt ten onrechte in de eerste alinea op pagina 3 van de aangevallen uitspraak: *"Eiser heeft in beroep alsnog het tijdens de reis gebruikte paspoort overgelegd alsmede een bewijs van de politie. Gesteld en gebleken is dat deze stukken niet binnen de in artikel 8:58 Awb gestelde termijn van 10 dagen zijn ontvangen. Ter zitting heeft verweerder verklaard geen bezwaar te hebben tegen het inbrengen van die stukken. Onder deze omstandigheden worden de overgelegde documenten meegenomen bij de beoordeling. De documenten kunnen echter niet leiden tot een ander oordeel dan hiervoor is overwogen. Nog daargelaten dat de overgelegde documenten afschriften zijn, waarmee de authenticiteit van de originelen niet kan worden beoordeeld en waarvan bovendien geen vertaling is overgelegd, blijft staan dat in beginsel van een vreemdeling wordt verwacht dat hij documenten omtrent zijn identiteit, nationaliteit en reisroute reeds bij de aanvraag overlegt. Gelet hierop blijft staan dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd en zich niet onverwijd heeft gemeld."*

Appellant kan zich niet verenigen met opgemelde rechtsoverweging en voert daartoe het volgende aan.

De documenten zijn gefaxt, omdat ze pas op het laatste moment zijn verkregen. Ter zitting is aangegeven dat de originelen in het bezit zijn van eiser, en zelfs waren de documenten meegebracht ter zitting. Het is derhalve niet redelijk slechts te overwegen dat de documenten in afschrift zijn overgelegd. De techniek is nog niet zover dat originele documenten kunnen worden gefaxt.

Bovendien gaat het niet enkel om een origineel paspoort en een bewijs van de politie. Het bewijs van de politie betreft de teruggave van een origineel document dat de identiteit van eiser kan aantonen (persoonsgegevens, pasfoto, en verstrekt door overheidsinstantie).

Sterker nog, nu aangetoond is dat de vreemdelingenpolitie het originele document destijds (ten

AARTSEN HEKMAN LODDER

advocaten

tijde van het asielverzoek) heeft ingenomen, is ook aangetoond dat *reeds bij de aanvraag*, zoals de rechtbank overweegt, een identiteitsdocument was overgelegd.

De rechtbank geeft er blijk van de brief van gemachtigde van 12 juli 2007 (bijlage), niet goed te hebben gelezen. Er wordt immers niet ingegaan op de stelling dat het identiteitsdocument niet pas op dat moment wordt ingebracht, maar dat het al in het bezit van verweerder was!

Daarnaast is gebleken dat er derhalve wel een paspoort is. De toets betreft artikel 31 (2) sub c Vw 2000. De rechtbank gaat er van uit dat de aanwezigheid van een paspoort enkel relevant is op het moment van de aanvraag. Deze veronderstelling vindt geen steun in het recht. Hetzelfde gaat op voor de toepassing van artikel 31 (2) sub f Vw 2000.

Indien toegestaan wordt het paspoort alswel het identiteitsdocument te betrekken in de beoordeling, dient het ook daadwerkelijk betrokken te worden in de beoordeling.

De rechtbank stelt derhalve wel de documenten te betrekken in de beoordeling, maar doet dit vervolgens niet. De rechtbank stelt enkel dat er een afschrift van een bewijs van de politie is, terwijl miskent wordt dat het origineel ter zitting aanwezig is. Voorts wordt niet naar de inhoud gekeken waaruit blijkt dat ten tijde van de aanvraag een origineel identiteitsdocument van eiser in het bezit was van verweerder!

Conclusie.

Ten onrechte is door de rechtbank geoordeeld dat verweerder terecht artikel 31 (2) sub c en f Vw 2000 heeft toegepast.

Grief 2

De Rechtbank Almelo overweegt ten onrechte in de derde alinea op pagina 4 van de aangevallen uitspraak: "*Verweerder heeft met betrekking tot de afpersing door diverse*

AARTSEN HEKMAN LODDER

advocaten

politiefunctionarissen overwogen dat het kennelijk gaat om praktijken van individuen die op eigen titel handelen met het oogmerk om zichzelf te verrijken, maar dat niet is gebleken dat de (hogere) autoriteiten hem geen bescherming kunnen of willen bieden. Dat hij niet heeft te vrezen van de autoriteiten blijkt te meer nu eiser met zijn eigen paspoort en op legale en gecontroleerd wijze is uitgereisd.

In hetgeen eiser hiertegen heeft aangevoerd ziet de rechtbank geen reden verweerder hierin niet te volgen. Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder zich onder de gegeven omstandigheden niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het kennelijk gaat om praktijken van individuen die op eigen titel handelen met het oogmerk om zichzelf te verrijken. Eiser kan hiertegen om bescherming bij de autoriteiten vragen. Zoals immers ook blijkt uit bestendige jurisprudentie van de ABRS mag van een vreemdeling in beginsel worden gevergd dat hij zich, alvorens hij zijn land van herkomst verlaat om elders bescherming te krijgen, tot de autoriteiten van dat land wendt om bescherming te krijgen. Niet in geschil is dat niet is gebleken dat de hogere autoriteiten eiser geen bescherming kunnen of willen bieden."

Onder verwijzing ook naar de rechtsoverweging in de derde alinea van onderen op pagina 3 van de uitspraak, dient de rechtbank uit te gaan van het door eiser aangedragen feitencomplex. Het relaas dient vervolgens beoordeeld te worden in het kader van het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Dit dient een volle, niet marginale, toetsing te zijn. De overweging van de rechtbank: *"Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder zich onder de gegeven omstandigheden niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het kennelijk gaat om praktijken van individuen die op eigen titel handelen met het oogmerk om zichzelf te verrijken is daarmee kennelijk in strijd.*

Appellant verwijst naar de uitspraak ABRS 15 november 2002 (JV 2002/469) waarin wordt overwogen: *"Indien de minister zich, uitgaande van de gestelde feiten en door hem beoordeelde feiten, op het standpunt stelt dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging dan wel bij terugkeer een reëel risico*

AARTSEN HEKMAN LODDER

advocaten

loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, staat voor de rechter ter beoordeling of de minister tot dat standpunt is gekomen, bij de beantwoording van welke vraag voor terughoudendheid als hierboven aangegeven geen plaats."

In de Jabari-zaak oordeelde het EHRM dat de rechterlijke toets indringend moet zijn. Het EHRM overwoog eerst dat de toetsing van een art. 3 EVRM-risico altijd indringend moet geschieden: "The Court further observes that, having regard to the fact that Article 3 enshrines one of the most fundamental values of a democratic society and prohibits in absolute terms torture or inhuman or degrading treatment or punishment, a rigorous scrutiny must necessarily be conducted of an individual's claim."

En ten aanzien van de combinatie van art. 3 en 13 EVRM overwoog het EHRM: "In the Court's opinion, given the irreversible nature of the harm that might occur if the risk of torture or ill-treatment alleged materialised and the importance which it attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires independent and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 and the possibility of suspending the implementation of the measure impugned."

EHRM 11 juli 2000 (RV 1974-2003, 50 Jabari vs Turkije)

Verwezen wordt eveneens naar het arrest vs Nederland EHRM 5 juli 2005 (Jv 2005, 304)

De rechtbank maakt voorts, evenals verweerder, de fout in de overwegingen door actieve vervolging door de autoriteiten op één lijn te stellen met het ontbreken van een mogelijkheid tot bescherming. Dat appellant legaal heeft kunnen uitreizen, wil niet zeggen dat hij, als hij daarom verzoekt, ook daadwerkelijk bescherming krijgt van de autoriteiten tegen geweld van overheidsdienaren / medeburgers.

AARTSEN HEKMAN LODDER

advocaten

Conclusie,

de rechtbank heeft een onjuiste toetsing uitgevoerd in het kader van artikel 3 EVRM

Grief 3

De Rechtbank Almelo overweegt ten onrechte in de laatste alinea op pagina 4 van de aangevallen uitspraak: *"Voorts heeft eiser, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet aannemelijk gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."*

Op grond van bovenstaande grieven, kan de hier weergegeven rechtsoverweging eveneens geen stand houden.

MITSDIEN

het de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State moge behagen:
de uitspraak waarvan beroep te vernietigen en het hoger beroep gegrond te verklaren, althans een zodanige beslissing te nemen als de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State in goede justitie vernene te behoren;
met veroordeling van verweerder (ex artikel 8:75 Awb) in de kosten die appellant in verband met de behandeling van de onderhavige procedure redelijkerwijs heeft moeten maken;

Advocaat

